

נסיעה להודו, יהודים - והרגשת החסרון

הזרועות התמנוניות של הדיכאון המערבי, הסמים ההתאבדויות והאלימות, מבריחות את הישראלים הצעירים למזרח, למצוא ניחומים, אמת, אקזוטיקה, אבל בתוך תוכם כבר נזרעו זרעי ההרס העצמי של התרבות במערבית, מה שמביא אותנו לתוצאות כפי שסוכמו במאמר של עיתון "הארץ" לקראת יום כיפור תשס"ד מאת שחר סמוחה, תחת הכותרת "אחד מכל 50 יחזור שרוט מהודו". וזו לשון המאמר:

"30 אלף תרמילאים, כשליש מהישראלים בני ה-21, נוסעים להודו מדי שנה (!)"

קרוב ל-2000 מהם, נזקקים בשוכם לטיפול נפשי בעקבות שימוש בסמים. קרוב ל-600 מהם מגיעים לאשפוז. למרות זאת, שום רשות או מוסד אינם חוקרים שאלות יסודיות כמו מהם המקומות המועדים לפגיעה, אלו סמים מסוכנים יותר והאם החיילים הקרביים נפגעים יותר. וגרוע מכך - בכל הארץ יש רק מוסד אחד קטן שערוד לטפל בהם."

אפשר להוסיף כאן, שאף אחד אינו שואל שאלות יסודיות כמו- מהו הצורך הנפשי הבווער הזה של אותם צעירים להגיע למזרח. מה הם מחפשים...?! מה באמת מושך אותם להודו? האם הם מחפשים טיולי נוף, נופש ותיירות?

אומר המאמר:

"סוכנויות הנסיעות במנאלי (עיר יעד למטיילים ישראלים בצפון הודו) כבר כמה שנים לא מוכרות טיולים לישראלים. הם לא עושים ראפטינג, לא יוצאים לטיולים, לא עושים כלום. הם מתמקמים בחבורות בגסט-האוזים באזורים האלו, איפה שיש צ'רס (סם) טוב, ורובצים בהם חדשים. הם פותחים את העיניים בבוקר, מורידים את הראש לתוך הציילום - (כלי לעישון סמים) והם ממשיכים ככה כל היום. אנשים נראים במצב אפאתי לגמרי. זו סביבה של אנשים צעירים בתחילת שנות ה-20 לחייהם, ואין שם שום אווירה מינית. אנשים פשוט נראים כבויים."

מנתונים שפרסמה הרשות למלחמה בסמים, לאחר שראשיה נסעו להודו עם בכירים משרד הבריאות, מלמדים שהמטיילים אינם רק כבויים, אלא גם פגועים. על פי נתוני הרשות 600 תרמילאים מתאשפזים מדי שנה בבתי חולים פסיכיאטריים בישראל בעקבות נזקים שנובעים משמוש בסמים בטיול. כ-2000 אחרים מטופלים במסגרות פרטיות עקב נזקים נפשיים שנגרמו להם מסיבה זו.

ברשות למלחמה בסמים טוענים שהנתונים חמורים אף יותר... ועדיין אין אף אחד שקם וצועק : האנשים האלה מחפשים משהו מעבר לעצמם, חסר להם משהו בסיסי בתפיסת הקיום שלהם, אחרת לא היו מגיעים למצב כבוי כזה.

הסגולה שלנו - הרגשת חסרון

עפ"י היהדות -הכלי הרוחני המיוחד של היהודי הוא הרגשת החיסרון .
הסגולה המיוחדת שעם ישראל קיבל - היא הרגשת חיסרון.
לא סתם נטבע המושג - "היהודי הנודד" -משהו שנשמה של היהודי תמיד נודד ותמיד מחפש. תמיד חסר לנו משהו. יהודי אף פעם לא יושב בשקט. מה משמעות החיסרון הזה, שאנחנו מרגישים ?
החיסרון הזה שואף באופן מתמיד להתמלא, ואינו מסתפק במועט, לא בגשמיות ולא ברוחניות. זו הסיבה שבכל כת מיסטית אפשר למצוא כ - - 80% יהודים מכלל הקבוצה.

יהודי תמיד מחפש. הוא תמיד מרגיש שיש משהו נוסף מעבר לדברים הנראים והנגלים. מעטים היהודים שיכולים לחיות כל ימיהם בשקט ושלווה עם פרות שוויצריות בהרי האלפים.
הנשמה לא נותנת. כלי הנשמה הפנימי הוא ענק, והוא חייב להתמלא במשהו. אם ממלאים אותו באור, ובטוב- נקבל כלי גדול מלא אור וטוב. זו הסיבה שהרבה יהודים טובים בעולם השפיעו על העולם השפעות גדולות ביצירתם ובגילוייהם.
(אחוז עצום בין מקבלי פרס נובל הם יהודים !)
ולעומת זאת, אם ממלאים את הכלי הגדול הזה בתאוות אגוצנטריות, בהרס עצמי, וברעיונות שליליים- מקבלים כלי גדול מלא שלילה ורוע. זה מסביר את העובדה שמצד אחד יהודים השפיעו לטובה באופן משמעותי ונחרץ על העולם, ומצד שני אנחנו מוצאים מנהיגים יהודיים בארגוני פשע ומאפיה גדולים בעולם.

סגולת החיסרון של עם ישראל היא מתנה מיוחדת במינה.

כי רק מי שמרגיש חסרון מתמיד בנשמתו - לא יוכל לעולם לקפוא על שמריו. הוא יצטרך תמיד לצעוד ולהתפתח קדימה.
הוא יצטרך בסופו של דבר להגיע לאמת, ללא פשרות, כי אותו כוח דוחף בנשמתו, לעולם לא יירגע עד שהוא לא יגע בנקודה האמיתית.

אבל, לאדם יש בחירה חופשית, וזהו כידוע, החוק הרוחני מספר אחד. וכשיש בחירה חופשית - אם לראות את האמת, או להישאר בחושך, יש גם כוחות של אמת וכוחות של חושך שנמצאים במלחמה מתמדת, ומנסים לגייס כמה שיותר לוחמים לקרב הסופי.

כוחות של אמת, וכוחות של שקר פועלים בעולם ללא גופים פיזיים, והם יכולים גם להיכנס ולהתגלם בתוך בגופים פיזיים. למשל, בתוך גופים של בני אדם, שבהתנהגותם מוציאים לפועל את המהות של הכוחות שמלוכשים בתוכם.

אדם יכול לבחור אם הוא רוצה להיות כלי שמשרת כוחו של אור ואמת, או כלי בידי כוחות החושך והשקר.

מסיבות שונות, הייתה מגמה מודעת וגם לא מודעת בתרבות החילונית של מדינת ישראל מאז הקמתה- להרחיק את היהודים מהשורש שלהם, ולהפוך אותם להיות ככל הגויים.

כאשר יצחק רבין חתם את חוזה השלום עם ירדן, הוא ביטא מול המצלמות את החזון הזה שבעבע כל הזמן מתחת לפני השטח. הוא אמר בגאווה בלתי מוסתרת משהו כמו :

- מהיום, לא עוד עם לבדד ישכון ! -

הכוונה מתחת לדברים הייתה - שסוף סוף זכינו להגשמת החלום החילוני, להיות ככל הגויים. סוף סוף אנחנו חותמים הסכם שלום עם ירדן, שיאפשר לנו לנסות לשכוח את העובדה שהעולם שונא אותנו שנאה פנימית ומהותית מאז יעקוב ועשיו.

(ראה ספרו הנפלא של דוד שלם – "תיק גרמניה " .

להשיג בטלפון - 694248 067 www.tarid.com .

מאז ההכרזה הנרגשת של יצחק רבין עברנו נחלי דם רבים, בישראל, ובמקומות רבים בעולם, שהזכירו לנו שוב ושוב שבורא עולם נשבע :- " **עם לבדד ישכון, ובגויים לא יתחשב !**" (במדבר כ"ג ט') וכאשר התורה אומרת משהו, היא מתכוונת להוראה **לדורות**. זו לא אמירה זמנית.

לעם ישראל יש תפקיד מיוחד, והוא לא יוכל לטשטש את התפקיד הזה בישיבה נינוחה לא בערים ערביות, לא בהרי האלפים, לא בחופי גואה בהודו, ולא ברחובות ניו יורק ולוס אנג'לס.

מודעות - בשביל מה? ...

כתוצאה מכך שהיתה מגמה ברורה להשניא להרחיק ולנתק את ישראלים המצוי מיהדותו, ולהפוך אותו לאזרח העולם הגדול, צעירים רבים יוצאים למלא את הרגשת החיסרון שלהם ולמצוא אמת במנזרי הודו וטיבט.

וכאן אנחנו מגיעים להיבט הפנימי המקורי שמשך את ראשוני המטיילים להודו.

ירון סופר, הוא צעיר ישראלי שנדד בהודו מגורו אחד לשני, ובין כתות שונות בטיבט במטרה לנסות לטעום מה שיש לכל מקום כזה להציע לו.

הוא שהה לפעמים חדשים ארוכים במנזר מסוים, והתאמן ברצינות רבה בתרגילים ובסדר היום של חניכי הכת.
הוא מספר, שבסופו של דבר - התרשם עמוקות רק מכת אחת.
בכת זו התעסקו בקשרים בין הגוף והנפש. הוא קיווה למצוא שם את התשובה שהפילוסופים במערב לא הצליחו למצוא:
מה הקשר הממשי בין הגוף לנפש?
הצימוק המרכזי בתורתה ותרגוליה של הכת היו פיתוח המודעות.
חניך הכת היה מקיים באדיקות את התרגילים הפיסיים והרוחניים בשאיפה להגיע למקסימום מודעות לכל איבר ואיבר מגופו, ולכל תנועה של כל שריר.

בכל הרמת יד היה מודע לכל התהליך של הפעולה כולה - ממתן הפקודה במוח דרך העצבים - לשרירים בכתף, בזרוע ולכל אורכה של היד.
כל קימה מהכסא הפכה לחוויה אדירה של מודעות קיומית.

המודעות הזאת - סיפר ירון מעניקה עונג מיוחד לבעליה, כי אתה מתחיל להרגיש הרגשה נפלאה של שליטה על הגוף ועל כל תנועה שלך.
החניכים היו מתמכרים להנאה שבתחושת המודעות והשליטה על כל איבר בגופם.

ואילו אני - מספר ירון על עצמו - כמו כל יהודי שהנשמה שלו לא נותנת לו מנוח, הגעתי לרגע של "אחרי" ... **ושאלה אחת לא נתנה לי מנוח:**
הנה, ביליתי חצי יום בתרגילים, והגעתי לעונג של המודעות המכסימלית.

אבל - מודעות בשביל מה ? לאיזו תכלית ? - זה לא הוביל לשום מקום.
זה לא היה אמצעי לשום מטרה. זו הייתה עוד חוויה. נפלאה אמנם, אבל זה לא השתלב בשום דבר גדול יותר. מקיף יותר שיסביר שאלות עמוקות לגבי החיים על כדור הארץ.
לכן - הוא מספר, עזבתי - והמשכתי הלאה, לחפש....

בשלב מאוחר יותר, לאחר גלגולי דרך רבים, הוא הגיע לירושלים והתארח אצל משפחה חרדית בשבת. הוא היה נוכח ברגע מסוים, בו אחד מהילדים הקטנים של אותה משפחה **קפא על מקומו**, כאשר ידו נשלחה בטעות לעבר מפסק החשמל, והוא נזכר שהיום שבת.
באותו רגע חוה ירון מהי מודעות בפעולה, עם קשר למטרה ולתכלית.